

— Ето го... ето!... Тя е тука вече...

Лъкарътъ смутенъ, попита, като надникна въ стаята:

— Кой е? Кой е? Какво е това?

Пукането спрѣ за мигъ и Черногоровъ, разтреперанъ се втурна въ стаята следъ него.

— Умрѣ ли? Умрѣ? — лудо извика той.

Но болната още дишаше бързо-бързо. Лъвата ѝ ржка конвулсивно се вдигаше и падаше.

Лъкарътъ нервно погледна наоколо и пакъ запита:

— Какво бѣше това?

Но въ сѣщия мигъ, преди милосердната сестра и Катя да успѣятъ да продуматъ, необяснимото и неприятно пукане се поднови.

— Тя е... умрѣлата!... — прошепна Янко и въ ужасъ закри лице и загуби съзнание.

VII

Нѣколко дни следъ погребението на Надя, въ злополучната къща на Черногорови лежеше и чакаше утрото за погребението си самиятъ ѝ стопанинъ.

И сега, насѣдали около дървения ковчегъ, обкованъ съ жълта тенекия на бразди, съ трупа сложенъ съ скръстени ръце, вкочененъ и страшно дълъгъ, насѣбралитѣ се боязливо го гледаха и се разговаряха помеж у си, освѣтявани слабо отъ нѣколкото свещи запалени край умрѣлия.

Единъ съседъ, инвалидъ отъ войната, съ дървенъ кракъ, дългогодишенъ учителъ, педантъ и сприхавъ, разказваше какъ станало всичко на Илия, който бѣ пристигналъ за погребението. Катя, измъчена отъ неспане, машинално клатѣше глава, сякашъ одобряваше всѣка негова дума. А две бабички, сродници на покойника, съ гхкане и цъкане издаваха своята старческа, закоравяла печаль.